

Стрес

Микола Руденко

Я все пройшов. І серед темних літ
Пізнав щось важче, аніж кров і порох —
Коли в мені валився звичний світ,
Бо я побачив: весь він на підпорах.

Підпори впали — і моя душа
Порвала враз облудну пересічність.
Якби ж хоч смерть! Вона комусь лиша
Щось незатьмарене —
Просте, як вічність.

А в мене впало все. Товариші,
Дружина, діти —
Все немов згоріло.
Неначе тіло позбулось душі
Або душа десь загубила тіло.

Когось я шарпав: глянь, того ж нема,
Про що намказано —
Нема та й годі!
Є тільки в людях потайна тюрма —
Зате брехня гуляє на свободі.

А психіатр, немов премудрий змій:
— Це перевтома. Це ознаки стресу...
Ох, лікарю! Рецепт простіший мій:
Щоб менше стресу —
Дайте вільну пресу.

Та марної Я лишився між людей
Ані живий, ні мертвий.
Наче мушу
На волю з власних видертись грудей,
Щоб в руки Богові віддати душу.

Мов хтось мене зсередини обпік,
На попіл обернулося волосся.

Блокадні ночі, тридцять третій рік —
Усе це легшим в мить оту здалося.

Яка ж Земля незатишна й страшнаї
А гасла завчені — чого ви варті?..
Тюрма і табір — заважка ціна.
Проте ні стресів тут,
Ані інфарктів.

Що не кажіть, а це таки причал
Для розуму й душі в земному світі.
Летять мої літа, летять учвал
Через колючі металеві сіті.

Нехай земля вогнем для підошов —
Я знаю: виживуть рядки ці щирі.
І я щасливий, що себе знайшов,
Що не сконав у бездуховнім вирі.